

ပဒေသာ

သရုပ်ဆွဲ

ကုန်းက

ဟော်တယ်ကြီး

မအိုစာ
သချူ ဝင်းကုန်းက ဟိုတယ်ကြီး
အပိုင်း (၁)

(၁၉၉၁ ခုနှစ်...)

အိုးဘိုရပ်ကွက်လေးရဲ့ မနက်ခင်းက ဆူညံဆူညံအသံများနဲ့
လန်းဆန်းနေတယ်။

ရွာသူကြီးရဲ့ အိမ်ဝိုင်းထဲ လူတွေ ခြံလုံးပြည့်မျှ စုပြုံရောက်နေသလို
သူကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေပဲ ကြီးစိုးနေရှာတယ်။

‘‘ဒီမယ် သူကြီး... ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ လုံးဝ လက်မခံဘူး၊
အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ကိစ္စ၊ လူမဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်ဗျာ? ?

ရွာသားလူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့စကားကို ကျန်တစ်ယောက်က...

‘‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါက အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စဗျ၊ ဟိုက ပြောတဲ့အတိုင်း
သူကြီးလုပ်ရင် ရွာနီးချုပ်စပ်တွေအားလုံး သူကြီးကို ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်? ?

‘‘ဟုတ်တယ်တော့ သူကြီးရဲ့၊ သူကြီးက ကျုပ်တို့ရွာမှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်
သူကြီးလုပ်ခဲ့တာလေ၊ ဓနရှင်တွေကြောင့် သူကြီးအပေါ် ရွာတွေအားလုံးထားတဲ့
လေးစားမှုကို မပေါ့လျော့စေချင်ဘူးရှင်? ?

ရွာသူရဲ့အပြောကို ကျန်လူတွေကပါ...

‘‘ဟုတ်တယ် မှန်တယ်၊ ရွာသားတွေဘက်က ရပ်တည်ပေးပါ သူကြီး? ?

လို့ ဝိုင်းဝန်း ပြောကြကုန်တယ်။

အိုးဘိုရွာသူကြီး ဦးသက်ညိုက ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ စကားတွေကြောင့်
အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ညူးသွားရတယ်။

ဒါကြောင့် စားပွဲခုံကြီးကို တဘုန်းဘုန်းထုလိုက်ရင်း...

‘‘တော်ကြပါတော့... ရပ်ကြပါတော့ဟ၊ ဒီကိစ္စကို ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ ပြန်ကြပါတော့... တောင်းပန်ပါတယ်။ ကြာရင်... ငါ အသက်ထွက်တော့မယ်ဟ။[၇]

လို့ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်တယ်။

ရွာသူရွာသားတွေဟာ သူကြီးရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် တိတ်ဆိတ်သွားကုန်တယ်။

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တို့ရင်း သူကြီးရဲ့ ခြံဝိုင်းထဲကနေ အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘွားအိုစာဟာ တုတ်ကောက်ကို အားပြုရင်း သူကြီးရဲ့ ခြံဝိုင်းထဲ ရောက်လာတယ်။

‘‘ဟာ... ဘွားလေးပါလား၊ ကြွပါ... ကြွပါ ဘွားလေး၊ ဘွားလေးက အိမ်ထဲအောင်းနေတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူးလေ၊ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်များ ကျုပ်အိမ် လာရပါသလဲ... ပြောပါ ဘွားလေး။[၈]

သူကြီးက အိမ်ဦးခန်းမှာ နေရာချပေးရင်း ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်တယ်။

ဒေါ်အိုစာဆိုတာက မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အောက်လမ်းပညာရပ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်တဲ့သူ။

ဒါကြောင့် အိုးဘိုတစ်ရွာလုံး ဘွားလေးအိုစာကို အကြီးအကျယ် ကြောက်လန့်သည်။

အရမ်းလည်း လေးစားကြတယ်။

‘‘နင်... အခု ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ပြောစမ်း သက်ညို၊ ရွာသားတွေ နင်လုပ်တာ မကျေနပ်ဘူးလို့ ငါ သတင်းရတယ်ဟေ့။[၉]

ဘွားလေးအိုစာရဲ့ တောင်ဝှေးကို ဆောင့်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် သူကြီးသက်ညီဟာ အကြီးအကျယ် ပျာယာခတ်သွားရရှာတယ်။

‘‘ဒီ... ဒီလိုပါ ဘွားလေးရယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဆန္ဒအရ လုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျုပ်မပြောပြပေမယ့် ဘွားလေးကို ကျုပ် ပြောပြပါမယ်၊ တကယ်တော့ ဘွားလေးရဲ့... ဒီသချွင်းရဲ့ မြေနေရာက ကျုပ်တို့ရွာက ပိုင်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်လောက်ကတည်းက သူဌေးကြီး ဦးကျင်ဆိုင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ၊ သူဌေးကြီးက သဘောကောင်းတဲ့အတွက် ရွာမှာ သချွင်းမြေမရှိတုန်း သူ့မြေကွက်ကို သုံးခွင့်ပြုခဲ့တာပါ၊ ဒါကို... သူကြီးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ပါဘူး၊ အခု... သူ့ရဲ့ မျိုးဆက်တွေက သချွင်းမြေနေရာကို ရောင်းချချင်တဲ့အတွက် ကျုပ်ကို သချွင်းဖယ်ခိုင်းနေပြီ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျုပ်ဘက်လည်း ထည့်စဉ်းစားပါဦး ဘွားလေးရယ်။

သူကြီးသက်ညီရဲ့ ရှင်းပြမှုကြောင့် ဒေါ်အိုစာက...

‘‘ကောင်းပြီး သက်ညီ၊ နင့်စကား အမှန်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ရွာသူရွာသားတွေကို ပြောပေးမယ်၊ သချွင်းဖယ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နာရေးပေါ်လို့ မသာချရင် ဘယ်သွားချကြမလဲအေ။

‘‘ဒီအတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ရွာနောက်ဘက်က ချောင်းစပ်ဘက်ရွှေ့ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဘွားလေးသာ ရွာသားတွေကို ရှင်းပြပေးပါဗျာ။

သူကြီးရဲ့စကားကို ဒေါ်အိုစာက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း

‘‘နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့က သချွင်းမြေမှာ ဘာလုပ်မယ်တဲ့လဲ။

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက...

‘‘ကျုပ်တို့ရွာက အဝေးပြေးလမ်းမရဲ့ဘေးမှာ ရှိနေသလို၊

သချင်းကလည်း လမ်းမဘေးမှာ ရှိနေတာကိုး ဘွားလေးရဲ့... ဒါကြောင့် သူတို့က
အဲဒီ မြေကို တည်းခိုခန်းလား၊ ဟိုတယ်လားတော့ မသိပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါ
ဆောက်မယ်လို့ ပြောတာပါပဲ။

သူကြီးသက်ညိုရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်အိုစာဟာ တအံ့တဩ
ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

‘‘ဘယ်လို... ဟိုတယ်ဆောက်မယ်... ဟုတ်လား၊
ကြံကြီးစည်ရာတော်... သချင်းမြေကြီးမှာ။*****

*

အပိုင်း (၂)

သချင်းမြေမှာ ဟိုတယ်ဆောက်မယ့်သတင်းက အိုးဘိုတစ်ရွာလုံး
အုတ်အော်သောင်းတင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ရွာသူရွာသားတွေဟာ ဟိုတစ်ဟု သည်တစ်စုနဲ့ ထိုအကြောင်းကိုသာ
ပြောကြကုန်တယ်။

‘‘မြေပိုင်ရှင်ရှိလို့ သချင်းဖယ်ရတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်
ဟိုတယ်ဆောက်မယ်ဆိုတာတော့ မလုပ်သင့်ဘူးဗျ။

‘‘မှန်တာပေါ့ရှင်၊ မြေပိုင်ရှင်တွေက စီးပွားရေး သိပ်ဆန်လွန်းတယ်၊
ဟိုတယ်ဆိုတာက လူတွေက ခရီးသွားရင်း ပင်ပန်းရင် ဝင်နားကြမှာလေ၊
အ၊မင်္ဂလာနေရာကြီးမှာ ဆောက်ထားတော့ အမယ်လေး... တွေးရုံနဲ့
ကြက်သီးထစရာကြီးတော့။

‘‘အကောင်းဘက်က တွေးရင်တော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ တို့ရွာထိပ်မှာ
ဟိုတယ်ကြီးရှိတော့ ဂုဏ်တက်တာပေါ့ဟ။

‘‘ဂုဏ်တက်တာ အသာထားဦး၊ သရဲတွေ ဟိုတယ်ပေါ်တက်ပြီး

ခြေက်လှန့်ရင် ကြောက်စာကြီးနော်၊ အရင်ကတည်းက တို့သချွင်းက ရာဇဝင်နဲ့၊ ဒီသချွင်းကုန်း ဘယ်လောက်အခြောက်ကြမ်းတယ်ဆိုတာ အားလုံး အသိပဲလေ၊ ညဘက်မပြောနဲ့... နေဝင်ရီတရောတောင် ဖြတ်ဝံ့တာမဟုတ်ဘူး။

‘‘ဒါတော့ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ မြို့တက်ပြီး အပြန်ဆိုရင် နေမဝင်ခင် အမိပြန်မှ၊ အသုဘချရင်လည်း နေ့ခင်းဘက် ချရဲကြတာ၊ ခေတ်အဆက်ဆက်က သရဲ သဘက်တွေ သချွင်းမှာ ကြီးစိုးထားတာ အားလုံး အသိပဲ။

‘‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီအတိုင်းဆို ဟိုတယ်ကြီးသာ ဆောက်ပြီးသွားရင်... ဘာတွေဖြစ်နိုင်လဲ တွေးမိရုံနဲ့ ကျောချမ်းမိပါရဲ့၊ ကြောက်စရာကြီးတော့်။

ရွာသူရွာသားတွေဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုရင် ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတဲ့ သူကြီးကို တွေ့သွားကြတယ်။

‘‘ဗျို့ သူကြီး... ဘယ်လဲဗျ။

ရွာသားတွေရဲ့ နှုတ်ဆက်မှုကြောင့် သူကြီးက ၎င်းတို့ရှိရာ လျှောက်လာတယ်။

‘‘လူတွေစုပြီး ဘာတွေများ တိုင်ပင်နေကြတာလဲကွ။

‘‘တိုင်ပင်တာ မဟုတ်ပါဘူး သူကြီးရာ၊ အတင်းချနေကြတာပါ.. ဟဲ.. ဟဲ။

‘‘ဟေ... အတင်းချနေတာ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့အတင်းများလဲကွ။

‘‘ဟို... သချွင်း... သချွင်းကုန်းအတင်းဗျ ဟဲ... ဟဲ။

‘‘မင်းတို့ကောင်တွေကွာ၊ ချစရာရှားလို့ သချွင်းကုန်းအတင်းများ ချရတယ်လို့။

‘‘ဒါနဲ့... သူကြီးကရော ဘယ်သွားမလို့လဲတော့်။

‘‘ငါလည်း သချွင်းကိစ္စပဲလေ၊ ဘွားလေးအိုစာအိမ် သွားမလို့ဟ၊ နင်တို့
လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ကြလေ။။

သူကြီးသက်ညိုနဲ့ ရွာသူရွာသားတချို့ဟာ ရွာရဲ့
အနောက်ဘက်အစွန်မှာရှိတဲ့ ဒေါ်အိုစာခြံကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

‘‘ဗျို့.. ဘွားလေး... ဘွားလေးရေ၊ ကျုပ်တို့ ခြံထဲဝင်ခဲ့မယ်နော်။။

သူကြီးသက်ညိုက ထိုသို့အသံပြုရင်း ခြံဝိုင်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

ရေနံချေး သုတ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးနားရောက်တော့...

‘‘တောက်.... တောက်... တောက်.... တောက်...။။

သူတို့အားလုံး အိမ်ပေါ်ရောက်တံ့အခါ ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်အိုစာကို
တွေ့လိုက်ကြရတယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်ထားသလို... အရိုးခေါင်းကြီးကို အရိုးချောင်းနဲ့ တတောက်တောက်
ခေါက်နေတယ်။

သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေဟာ ၎င်းရဲ့နောက် ဝင်ထိုင်ရင် ငြိမ်သက်စွာ
စောင့်နေလိုက်တယ်။

အတန်ကြာမှ ဒေါ်အိုစာဟာ နောက်လှည့်လာတယ်။

‘‘ဘာအကြောင်းရှိလဲ သက်ညို... ပြောစမ်း။။

‘‘ဒီလိုပါ ဘွားလေး... မကြာခင်မှာ သချွင်းနေရာကို ဖယ်ပေးရမှာ
မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ အိုးဘိုရွာသချွင်းဆိုတာက သရဲ တစ္ဆေ
အခြောက်ကြမ်းတယ်ဆိုပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်အထိ သတင်းကြီးတာ ဘွားလေး
သိမှာပါ...။ ပြီးတော့ အဲဒီ သချွင်းမြေမှာက ဟိုတယ်ဆောက်မှာလေ၊ ဒါ့ကြောင့်
နောင်အခါ မလိုအပ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ သချွင်းမြေက နာနာဘာဝတွေကို

ရွှေ့ပြောင်းပေးရင် ကောင်းမလား တွေးမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘွားလေးနဲ့လာပြီး တိုင်ပင်တာပါဗျာ။

သူကြီးသက်ညီရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်အိုစာက ခေါင်းဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း...

‘‘ဒါ လုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ။ နင်တို့သာ ရက်သတ်မှတ်လိုက်၊ သချွင်းက နာနာဘာဝတွေ ရွှေ့ဖို့ ငါကူညီမယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား... ပြန်ကြတော့။

လို့ ပြောတဲ့အတွက် သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေလည်း လှည့်ပြန်ခဲ့ကြရတယ်။
အပြန်လမ်းမှာ ရွာသားတစ်ယောက်က...

‘‘ဒီအဘွားကြီးက ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ အကြောင်းမရှိရင် သူ့ခြံဝိုင်းထဲက အပြင် လုံးဝမထွက်ဘူး၊ အမြဲတမ်းလည်း အနက်ရောင်ပဲ ဝတ်တယ်၊ ပြီးတော့... ထဘီကလည်း ဇောက်ထိုးကြီးကွ၊ မိန်းမတွေ ထဘီဝတ်ရင် အထက်ဆင်က အပေါ်ဝတ်ကြတာပဲ၊ သူကျမှ အောက်ရောက်နေတယ်လို့၊ တကယ့် စုန်းမကြီးကွ။

‘‘ဟကောင်ရ... စုန်းမကြီးကပဲ သချွင်းက သရဲတွေ ရွှေ့ပေးမှာနော်၊ သူ့အကြောင်း မပြောနဲ့ကွ၊ တော်ကြာ နေရင်းထိုင်ရင် ပြုစားနေဦးမယ်။

*

အပိုင်း (၃)

‘‘ဘယ်လိုလဲ သူကြီး... ကျုပ်တို့ပြောထားတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေလား၊ အဆင်မပြေလည်း ဂရုမစိုက်ဘူးနော်၊ ကျုပ်တို့က သချွင်းတစ်ခုလုံးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပြီး မြေလှန်ပစ်လိုက်မယ်၊ ငွေလမ်းခင်းလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့တစ်ရွာလုံးပါ မသာနဲ့အတူ ရွှေ့လိုက်ရမယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ။

သချွင်းမြေပိုင်ရှင်ရဲ့ မြေးဖြစ်သူ မောင်တရုတ်ရဲ့ ကြိုးဝါးသံကြောင့် သူကြီးသက်ညီက လက်ကာလိုက်ရင်း...

‘‘ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး သူဌေးလေးရယ်၊ ရွာသားအားလုံးလည်း

သချင်းရွှေ့မယ့်ကိစ္စကို လက်ခံကြပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ညဆို

သချင်းအပြီးရွှေ့ပြီးမှာပါ၊ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ် သူဌေးလေး။။

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘‘ဘာဗျ... သချင်းရွှေ့တာ ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ရတာ ပဲဗျ၊ ဘာလို့

မနက်ဖြန်ညမှ ပြီးရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိဘူးနော်။။

‘‘ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးလေးရယ်၊ ဒီလိုပါဗျာ... နောက်နေ့မနက်မှာ

အုတ်ဂူတွေ၊ မြေပုံတွေ ရွှေ့ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ည... ညပိုင်းမှာက သန်းခေါင်ချိန်မှာ

သချင်းမှာရှိတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ရွှေ့ဖို့အတွက်ပါ၊ ဒါ့ကြောင့် သန်ဘက်ခါမှ

သူဌေးလေးတို့လက်ထဲ သချင်းမြေကို ပြန်အပ်နိုင်မှာပါဗျာ။။

သူကြီးသက်ညါရဲ့စကားကြောင့် မောင်တရုတ်ဟာ မျက်မှောင်ကြီး

ကြုတ်သွားတယ်။

‘‘ဘယ်လိုလူတွေလဲဟ၊ ဒါ့ကြောင့် ခင်ဗျားတို့လိုလူတွေ ဖုန်တောထဲက

မထွက်နိုင်တာ၊ အလကား အယူသီးတဲ့လူတွေ၊ လူဟာ သေရင်ပြီးပြီ... မှတ်ထား၊

ဘာဝိညာဉ်မှ မရှိဘူးဗျ၊ ကျုပ် ဘာမှမယုံဘူး။။

‘‘ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးလေးရယ်၊ တစ်ရွာလုံး စိတ်ရှင်းဖို့ လုပ်ရတာ

ပါဗျာ၊ တစ်ရက်ပဲ စောင့်ပေးပါဗျာ... တကယ်ပါ။။

‘‘ကောင်းပြီ... တစ်ရက် အချိန်ပေးလိုက်မယ်၊ ကတိမတည်ရင်

ခင်ဗျားတို့တစ်ရွာလုံး အိမ်ခြေမဲ့ဖို့ ပြင်ထား... ဒါပဲ။။

သချင်းမြေပိုင်ရှင်ရဲ့ မြေး မောင်တရုတ်ဟာ ၎င်းပြောချင်တာကို

မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြောဆိုပြီး သူကြီးခြံဝိုင်းထဲက လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ရွာသားတစ်ချို့က သူကြီးရဲ့ဝိုင်းထဲ ဝင်လာရင်း...

‘‘ပုံစံကိုက ထောင့်မကျိုးဘူး သူကြီးရာ.... မြေရှင်ဖြစ်ပြီး သိပ်အောင်တန်းကျတယ်၊ ကျုပ်တော့ ဒင်းကို ချောင်းရိုက်ချင်စိတ် ပေါ်နေပြီ... တောက်??

လူမိုက်မီးခဲရဲ့ အပြောကြောင့် သူကြီးသက်ညီဟာ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်တယ်။

‘‘မဟုတ်သေးဘူး မီးခဲရ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အဘိုးရဲ့ ကျေးဇူးကို ထောက်ရမယ်ကွ၊ သူတို့ပိုင်မြေမှာ နှစ်တွေအများကြီး သချွင်းနေရာ ပေးထားခဲ့တယ်၊ အင်း... ပိုက်ဆံကလည်း ရှိ၊ ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်လည်းဖြစ်တော့ နည်းနည်းတော့ အောက်ခြေလွတ်တာပေါ့ကွ၊ သူ့အဘိုး သူဌေးကြီးက သိပ်ကို စိတ်ထားပြည့်ဝတာကွ၊ သူလည်း ငါတို့အိုးဘိုရွာသားပဲလေ၊ ထားလိုက်ပါတော့ကွ... မကြာခင် ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စပါကွာ??

‘‘မီးခဲပြောသလိုပဲဗျ... ကျုပ်လည်း မခံနိုင်ဘူး၊ အယူမသီးဘူး အယုံကြည်မရှိဘူးဆိုပြီး... တစ်ချိန် သူ့ဟိုတယ်ကြီး ဧည့်သည်တွေနဲ့ ပြဿနာတက်ရင် သူပဲ စီးပွားပျက်မှာ၊ ပညာသာတတ်တာဗျ၊ ဒီလူ ဘာမှ ဦးနှောက်မရှိဘူး??

‘‘ဒါတော့လည်း မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဘုရားဟောထဲမှာတောင် လူဟာ သေရင် နောက်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်ကွ၊ ဘဝနှစ်ခု ကူးပြောင်းကာလ... ကိုယ့်ရဲ့ကုသိုလ် , အကုသိုလ်တရားကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာကနေ နာမ်ခန္ဓာဘဝ ရောက်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့်... တို့ရွာက သချွင်းကတော့ လူအားလုံး လိပ်ပြာလွင့်လောက်အောင် ခြောက်လှန့်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတာ အားလုံး အသိပဲ၊ သူတို့ သချွင်းအကြောင်း မသိသေးလို့ပါကွ၊ ငါတော့ ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ နားစွင့်နေရမှာပဲဟေ့??